

Εκλογή Ομπάμα: η "Αμερική της ενσωμάτωσης" αντιμέτωπη με την "σιωπηρή πλειοψηφία" / του Δημήτρη Φάρου Νοέμβριος 12 2008

© ppol

«There is a true yearning to respond to / The singing River and the wise Rock. So say the Asian, the Hispanic, the Jew / The African and Native American, the Sioux, / The Catholic, the Muslim, the French, the Greek / The Irish, the Rabbi, the Priest, the Sheikh, / The Gay, the Straight, the Preacher, / The privileged, the homeless, the Teacher. / They hear. They all hear / The speaking of the Tree»

(Υπάρχει μια αληθινή λαχτάρα για ανταπόκριση / Στον Ποταμό που τραγουδά και στον σοφό Βράχο./ Όπως λέει ο Ασιάτης, ο Ισπανός, ο Εβραίος, / ο Αφρικανός, ο Ινδιάνος, ο Σιού, / ο Καθολικός, ο Μουσουλμάνος, ο Γάλλος, ο Έλληνας, / ο Ιρλανδός, ο Ραβίνος, ο Ιερέας, ο Σέιχης, / ο Ομοφυλόφιλος, ο Ετερόφυλος, ο Ιεροκήρυκας, / ο Προνομιούχος, ο Άστεγος, ο Δάσκαλος / όλοι ακούνε / την ομιλία του Δέντρου)

(επιμέλεια μετάφρασης **Γιώργος Καρυώτης**, «Ευρωπαϊκή Έκφραση», τ. 35, δ' τρίμηνο 1999).

Το παραπάνω αποτελεί απόσπασμα από το ποίημα «στον παλμό του πρωϊνού» της Αφροαμερικανής ποιήτριας Μάγια Αγγελού (Maya Angelou), το οποίο απήγγειλε η ίδια κατά την τελετή ανάληψης των καθηκόντων του Μπιλ Κλίντον (Bill Clinton), στις 21 Ιανουαρίου 1993.

Το ποίημα αυτό εκφράζει ευσύνοπτα την έννοια της «Αμερικής της ενσωμάτωσης» (inclusive America), την επάνοδο της οποίας σηματοδοτεί, μετά από οκτώ χρόνια νεοσυντηρητικής διακυβέρνησης, η εκλογή Ομπάμα (Obama).

Ο τελευταίος, με την εκλογή του στο ύπατο αξίωμα των ΗΠΑ, ενσαρκώνει την δικαίωση εκείνης της πτέρυγας των Δημοκρατικών που κατεξοχήν πιστεύει ότι *η ανεκτικότητα και ο πλουραλισμός αποτελούν θεμελιώδεις αξίες της αμερικανικής πολιτικής*.

Καθηγητής, φιλελεύθερος αστός και προερχόμενος από τον βιομηχανικό Βορρά, ο **Μπάρακ Ομπάμα**, έχει προσφυσέστατα χαρακτηριστεί ως ο πρώτος «μπλε» πρόεδρος από την εποχή του Τζον Φιτζέραλντ Κένεντι (John Fitzgerald Kennedy).

Κομμάτι, όμως, αυτής της «μπλε» Αμερικής αποτέλεσε καθ' όλη την θητεία του ως γερουσιαστής και ο αντίπαλός του, Τζον Μακ Κέιν (John McCain). Συντασσόμενος ακόμη και με τους Δημοκρατικούς σε νομοσχέδια σχετικά με τη νομιμοποίηση των παράνομων μεταναστών και την προστασία του περιβάλλοντος, δεν δίστασε να αντιταχθεί ακόμη και στις μειώσεις φόρων για τους πλούσιους, ένα θέμα-ταμπού για τους Ρεπουμπλικανούς.

Ο γερουσιαστής της Αριζόνα στηλίτευσε ακόμα και την πολιτική βασανιστηρίων της κυβέρνησης Μπους (Bush), απαντώντας σε σχετική ερώτηση: «για μένα ο εικονικός πνιγμός είναι βασανιστήριο, εντάξει». Και παρ, ότι υποστηρικτής του πολέμου στο Ιράκ και της συνέχισης της παραμονής των αμερικανικών στρατευμάτων εκεί, έχει δηλώσει ότι *«η Αμερική δεν πρέπει και δεν μπορεί να γίνει σαν αυτούς που πολεμά»*.

Αντιμετωπίζοντας βολές εξ οικείων για τον κομματικό του πατριωτισμό στις αρχές του έτους και, αφού κι ο ίδιος το 2001 σκεφτόταν να μεταπηδήσει στο Δημοκρατικό κόμμα, ο **Μακ Κέιν** επέλεξε ως υποψήφιά του για το

αξίωμα του αντιπροέδρου την Σάρα Πέιλιν (Sarah Palin). Στο πρόσωπο της τελευταίας, εκπροσωπήθηκε η «βαθιά Αμερική» που αντιτίθεται σε φιλελεύθερες πολιτικές για την μετανάστευση, τις αμβλώσεις, τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων, την αναδιανομή του εισοδήματος.

Πρόκειται για την Αμερική της «σιωπηρής πλειοψηφίας» και της «θρησκευτικής δεξιάς», στην πιο καθυστερημένη της μάλιστα μορφή, και στην οποία στηρίχθηκε η νεοσυντηρητική στροφή του υιού **Μπους**.

Το πολιτικό ήθος αυτής της Αμερικής ανεδείχθη στην προεκλογική εκστρατεία με τις ανοίκειες επιθέσεις ενάντια στον **Ομπάμα**, τις οποίες αναγκάστηκε να παρακολουθεί αμήχανα κι ο ίδιος ο **Μακ Κέιν**.

Η εγκάρσια αυτή τομή φαίνεται ότι διαπερνά και το Δημοκρατικό κόμμα. Η Χίλαρι Κλίντον (Hillary Clinton) είχε μεγάλη απήχηση στις «κόκκινες», αγροτικές πολιτείες του νότου και στις βιομηχανικές περιοχές, όπου η ραχοκοκαλιά του κόμματος είναι λευκοί εργάτες και μεσοαστοί. ,Αραγε και με τη δική της, εσωκομματική, ήττα η «σιωπηρή πλειοψηφία» αποτελεί πλέον, στην πραγματικότητα, μειοψηφία στις ΗΠΑ;

Η τρέχουσα οικονομική κρίση, με τις στρατιές αστέγων και την απειλή μακροχρόνιας και γενικευμένης ύφεσης έδωσε στην νίκη του **Μπαράκ Ομπάμα** τις διαστάσεις θριάμβου, ο οποίος εκλήθη να φέρει εκ νέου ελπίδα στον μέσο Αμερικανό. Την ίδια μέρα, όμως, που ο **Ομπάμα** κέρδιζε με ευρεία πλειοψηφία σε ψήφους και σε εκλέκτορες, η Φλόριντα, η Καλιφόρνια και η Αριζόνα, μέσα από δημοψηφίσματα, απαγόρευαν τον γάμο ομοφυλοφίλων.

Χαρακτηριστικό του χάσματος ανάμεσα στις δύο όψεις της Αμερικής είναι οι διαφορετικές αντιδράσεις δύο ψηφοφόρων σχετικά με τα δημοψηφίσματα αυτά. «*Δεν πειράζει. Έχουμε τον **Ομπάμα**» δήλωσε ομοφυλόφιλη γυναίκα και πρόσθεσε: «*με μικρά βήματα σιγά-σιγά θα καταλάβουν ότι όλοι είμαστε ίσοι*».*

«*Η υπερψήφιση της ρύθμισης αυτής -η απαγόρευση του γάμου των ομοφυλοφίλων- είναι ένα φωτεινό αστέρι μέσα σε μια κατά τα άλλα σκοτεινή νύχτα, κατά την οποία η Αμερική εξέλεξε τον πιο φιλελεύθερο πρόεδρο στην ιστορία της»* είπε κάποιος άλλος ψηφοφόρος.

Λέγεται ότι, και λόγω δημογραφικών μεταβολών, η «κόκκινη» Αμερική, θα σβήσει ανεπιστρεπτί, με το νεοσυντηρητικό ξέσπασμα να αποτελεί το κύκνειο άσμα της.

Ποιος, όμως, μπορεί να αποκλείσει μία εκδίκηση στις τάξεις και των δύο κομμάτων -ή ακόμη και με μία «εξωσυστημική» υποψηφιότητα ;

Οι παραδοσιακές διαμάχες σε θέματα «κοινωνικού φιλελευθερισμού», που ευαγγελίζεται η «Αμερική της ενσωμάτωσης» και που ξορκίζει η «βαθιά Αμερική» έχουν υποχωρήσει, δίνοντας πίστωση χρόνου στον **Ομπάμα** να υφάνει τον ιστό ενός νέου «κοινωνικού συμβολαίου», με κλωστή την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης.

Το πόσο γερή θα είναι αυτή η κλωστή θα κρίνει και το κατά πόσον η άνοδος του πρώτου «μπλε» προέδρου στην προεδρία των ΗΠΑ θα παγιώσει μία νέα κοινωνική πλειοψηφία.

http://ppol.gr/cm/index.php?Datain=4705&cata_id=5&catb_id=7&LID=1